

Nyári emlék

(Mátraszentimre-Bagolyirtás 2011)

Forrón perzsel az augusztusi nap,
Búcsúja ez tán az idei nyárra,
S én küszködve cipelem lomha testemet
Az árnyas, hús hegyi kápolnába.

Egy éles kavics is gyötör a cipőmben,
Szabadulhatnék, de nem teszem – hagyom,
Assisi Ferenc ság az idők távolából,
Ezzel is „teljesb” a zarándoklatom.

A levegő izzik, levél se rebben,
S egyszer csak előbukkan tömzsi kis tornya
A szent helynek, vakító fehéren,
Hívogatón, mintha már várt volna...

Jó itt egy kissé nyugalomra lelni,
Kell az embernek ez az ereszet.
Ezekben a lélek-szikkasztó időkben
Kell, hogy odafönről fogják a kezedet!

Virágerdő fogad, s hátatáblák sora,
Rabul ejt a csend és nem ereszt.
Fölfakad a hála, gyógyul a sok seb:
Többé már nem irtózat, áldás a kereszt!

Gyermekhang csilingel s boldogan kiáltja:
-Nézd csak, Nagyi, milyen szép itt minden,
S ez a ládika, vajon miért van itt?
-A pénzedet oda dobd be kincsem!

A vizit gyors, s mire föleszmélek,
Már messze bandukolnak a látogatók.
Szép, szép – tűnődöm, de valami hiányzik,
Amivel mindezek nem pótolhatók.

Mi ez a furcsa némaság mibennünk?
Miért, hogy a fohász elmaradt?
Miért, hogy a példa, amely szépen indult,
Az adományozásnál mégis elakadt?

Szemérmesség? Csalódás? Dac okozza,
Hogy az ember fiának nincs mit szólnia?
Ezért a némaságba dermedt világért
Engeszteld Őt értünk—Fallóskúti Mária!

Horváth Lóránt
plébános

Czakó Gábor

Európa, hová tetted a keresztségedet?

Egy éve Európa-szerte hadjárat folyik Magyarország ellen, mert értékelték a közösségi sajtót akar, sőt, új alaptörvénye Himnuszának első sorát választotta mottójául: Isten, áldd meg a magyart! Ugyanakkor hitet tett a család mellett.

Az EU kötelezte az eladósodott Görögországot, hogy adja el közjavait, így fizessen a hitelező bankoknak, csak koldusbotját tarthatja meg. Ezenközben hazánk megadóztatta a multikat, adósságcsökkentő meg vagyonszerezési lépéseket tett.

Az EU felszólította Magyarországot, hogy állítsa le életvédő/abortuszellenes plakátkampányát. A bűnös falragaszon egy magzat látható és ez a mondat: „Azt is megértem, ha nem vagy kész rám, de inkább adj örökbe, hadd éljek.”

Magyarországot sokan csodálják, utánozzák, mások naponta lökdösik az EU szegyenpadjára.

Európának hajdan három talpköve volt.

Első a kereszténység - az országok és az uralkodók versengtek azon, hogy melyikük a legkeresztényibb. A kereszténységből fejlődött ki a személy, a szabadság, a magántulajdon és a fejlődés gondolata a filozófiával meg a technikai elkötelezettségű tudománnyal együtt. A világ egyéb –tiszteletre méltó - nagy vallásai ilyesmiknek megengedői nem voltak, még kevésbé ihletői. Ezért a többi - nem keresztény - égtáj története és fejlődése merőben eltér az európaiktól.

Második az Ázsia és Afrika kincseiből kifejlődött, görög-római elemeket ötvöző földközi-tengeri kultúra.

Harmadik a sokféle bevándorolt, keveredett és leszármazott nemzet, a maga rengeteg nyelvvel, szivárványos kultúrájával, országaival, állandó, egymást serkentő versengésével.

A gazdaságkor egyre gyorsuló örvénylése mindhárom szegletkövet kimosta.

A kereszténység visszaszorult Európában, már az alaptörvényében sem utalnak rá. Folyamatos pergőtűz alatt tart-

ják az egyházat, a keresztény jelképeket, világ-szemléletet. Az emberi személy: Isten barátja, fia, Krisztus társörököse (Róm 8,13 skk.) helyébe a barbi, a fogyasztói hülye lépett, akinek fogalma sincsen a térség szelleméről, az antik és nemzeti kincseiről, történelméről, saját feladatairól. Hetyke tudatlansággal

viseli az Antikrisztus jelét, és „állandóan emelkedő életszínvonala” reményében lelkesen rombolja a bolygó életfenntartó rendjét, önmagát, személyes léte tartópilléreit: nemzetét, családját; isteni, személyes, sőt, biológiai identitását.

A magánállamok, azaz a nemzetközi bankok és világcégek elragadták a nemzetek anyagi és tudásvagyonát, a találmányokat, ellenőrzésük alá vonták az oktatást, a tömegtájékoztatást, a közbeszéd témáit. A szellemi élet intellektuálissá sorvadott, a művészet kereskedelmi szabványok kiszolgálója lett.

Az államok jobb sorsra érdemes vezetői a demokrácia nevű méregdrága cirkuszban dögönyöznek egymást, miközben a magánállamok uraira és vállalkozásaikra a gazdaságkor évszázadaiban kitalált demokratikus, emberi jogi és egyéb hangzatos szabályok, kötelezettségek a legcsekélyebb mértékben sem vonatkoznak.

Az államok jobb sorsra érdemes vezetői a demokrácia nevű méregdrága cirkuszban dögönyöznek egymást, miközben a magánállamok uraira és vállalkozásaikra a gazdaságkor évszázadaiban kitalált demokratikus, emberi jogi és egyéb hangzatos szabályok, kötelezettségek a legcsekélyebb mértékben sem vonatkoznak.

Az emberiség nem is tudja, hogy kik a tulajdonosai. A civilizáció a szabadságot megfosztotta lényegétől, azaz szellemi tartalmától. Merőben anyagivá tette, és szorosan fogja a gyeplőt pénzzel, véleményterrorral, sőt, a zsebtelefonok, világháló „közösségi levelező rendszerek” jóvoltából a szó szoros értelmében pórázon tart szinte mindenkit: méterre pontosan tudja, ki, hol tartózkodik, és kivel, miről gondolkodik.

„...minden ország támasza, talpköve / A tiszta erkölcs, mely ha megvesz: / Róma ledül, s rabigába görbed” - írta hajdan Berzsenyi Dániel az öröknek vélt receptet, melyet Európa visszájára fordított, mint Csi Jeu, a miaok királya, aki megbüntette a jót, hogy elterjedjen a gonosz. Magyarország viszont élni akar. Kirántotta a fejét a hurokból - ez a bűne.

Az EU báván halad választott végzett felé. A szellemi erők útja bezárva. Az antikrisztusi ígérek hamissága kiderült: a gazdasági növekedésnek vége, a föld állja útját. Az államok mind szegényebbek, egyre kevésbé bírják a jóléti, nyugdíj-, egészségügyi, rettegésfenntartó és egyéb költségeket, hiszen végzetesen eladósodtak. A magánállamok könnyörtelen hitelezők. Leglátványosabb az európai civilizáció zászlóshajójának merülése: az Egyesült Államok adóssága elérte GDP-je szintjét. A népességi válság szívja befelé más kultúrák népeit, különösen az iszlám világból, melyek el fogják nyelni az itteni fo-

gyatkozó, koravén, mégis serdületlen, kulturálatlan új nemzedékeket, melyek már családot sem mernek alapítani.

Sorsa meg van írva, de nem olvassa. Ez az EU-tanázia.

Európa, hová tetted a keresztségedet? - kérdezzük Boldog János Pál szavaival.

A szerző író

Ifj. Rieth József

Himnusz

Milyen parányi részekből épülnek fel
az elektronok!

Ki elég ügyes, hogy megnézzze?

Pedig az elektron maga is elég parányi,
az atom tömegének mindössze tízezred része!

Hol van olyan mérleg, ami lemérje?

No és az atom? Egy kanálba vizet merítünk,
s benne billiószor billió atom rejtezik!

Ki bírja kiszámolni: a Földet beborító tenger
hány kanálnyi víz lehet?

S a tenger csak a felszín!

Alatta hatalmas mélység:
a kérgen belül a Föld izzó gyomra fortyog.

Ki láthat be oda?

De íme, tekintsünk fel az égre:
maga a Föld is csak egy kicsiny bolygó.

Ott a Jupiter, mely tán tízszer akkora!

S a Szaturnusz, az Uránusz, a Mars, a Vénusz...

Az összes bolygó is csak ezredrészét teszi ki a Napnak;
ha mind behullanának,
csak egy nagyobb csobbanás lenne az izzó felszínén!

Figyeljük hát a Napot!

Egyike a hatalmas Tejútrendszer százmilliárd csillagá-
nak.

Egy átlagos méretű, átlagos tömegű csillag
valahol a széle felé,
az egyik spirális kar külső harmadában.

Ki bírná számba venni,

a környező galaxisokban

hány milliárd hasonló van?!

Galaxisokból mintegy kétszázmilliárdot
ismerünk a világegyetemben.

S maga az egész ismert világegyetem:
közel tizenötmilliárd fényév sugarú gömb.

Csillogó játékgolyó Isten tenyerén.

S Ő úgy szeret bennünket,
aprócska embereket,

hogy ezt a golyót nekünk adta,

csak azért, hogy gyönyörködjünk benne
és ámuljunk rajta!

Légy ura érzelmeidnek!

- * Vigyázz a gondolataidra, szavak lesznek belőlük!
- * Vigyázz a szavaidra, cselekedetek lesznek belőlük.
- * Vigyázz a cselekedeteidre, megszokások lesznek belőlük!
- * Vigyázz a megszokásaidra, szenvedély lesz belőlük!
- * Vigyázz a szenvedélyedre, rabsággá és végzeteddé válhat!

Maradj hűséges teremtett önmagadhoz, és légy hálás Istenhez!

Sitkei Levente

Dühöngő ifjúság

Hány lélegeztetőgépet lehetne vásárolni a pápalátogatás költségéből? – kérdezhetnék a spanyol „felháborodottak”, ha ismernék a magyar közelmúlt talán legpopulistább kifejezését. De nem ismerik, ezért azt mondják, a katolikus egyházfő látogatására szánt pénzt fordíthatnák az oktatásra vagy a hajléktalanok ellátására. Közben pedig mérgesen hajigálják a rendőröket.

Spanyolország ugyanolyan európai demokrácia, mint a többi, csak történelmi okokból kicsit több a templom, ahová a korszellemnek megfelelően egyre kevesebben mennek be imádkozni. A pápalátogatás ellen tiltakozók nyilván soha nem láttak még templomot belülről, számukra az egyháznak csak világi arca van. Ez az arc pedig a szemükben csúnya, sőt ördögi. Van a fiúknak egy álpápapobiljuk, amelyre ördögfejet raktak, azzal furikáznak körbe a városban, így próbálván bebizonyítani, hogy a katolikus egyház feje szörnyeteg, ahogy az egész szervezet is kiégetni való gennyes seb a Földanya testén.

A nyilvánvaló politikai célokkal fellépő fiataloknak ugyanúgy célpont lett ezért az egyházfő látogatása, ahogy a kormány tagjainak ócsárlása. Nem érdemes mély egyházellenességet keresni legtöbbjük gondolkodásának hátterében, ez olyan, mint a homoszexualitás: manapság divatos. A dühöngő ifjúság pedig követi a divatokat. Az ötvenes években dzsesszt hallgattak a vagány fiatalok, később az ő gyermekeik virágokat tettek a hajukba, és Bob Dylannel riogatták szüleiket, még később Elton John volt a lázadás szinonimája. Ma nem a zene jelöli ki a lázadás irányát, hanem a régi rend minden jelképe, így az iskola, a parlament, a rendőr vagy az egyház.

Húsz évvel ezelőtt még volt ennek valami értelme, a megcsontosodott, haldokló kommunizmusban szembeállni a rendőrrel és Beatricét hallgatni forradalmi tett volt. Ma a pápát gyalázni a szemükben ugyanolyan forradalmi, de cseppet sem hősiesség kívülről nézve. Az általunk ismert jóléti kapitalista állam ugyanúgy haldoklik, mint vörös ellensége egykoron, csak hogy ott a szabadság teljes hiánya okozta a véget, itt pedig minden érték megkérdőjelezése. A pá-

Egy csepp közélet...

pa gúnyolása tünet, mégpedig egy súlyos betegség tünete.

Máshol a srácoknak nincs elég pénzüik, ezért feldúlják a városokat, és laptopot lopnak, sportcipőt, sálat és karórát. Nem szereti őket senki, de ez cseppet sem zavarja őket, hiszen erősnek és lazának érzik magukat, lám, rohan előlük a rendőr. Hangosak, és sok köztük a kapucnis, gyorsan tudnak futni, mégis szármalmasan egyedül vannak. Ami most még nem érdekli őket, az később majd érdekelni fogja, a szeretet hiányát mindenki megérzi. A spanyol és az angol fiatalok két külön társaság, mégis nagyon hasonlítanak. Mindkettő kirekesztő, akik nem veszik észre, hogy épp azt bántják, aki kinyújtja feléjük a kezét.

Az angol városok pillanatok alatt önkéntes takarítóbrigádokat szerveztek, önvédelmi osztagokká alakultak, elutasítva az erőszakot s egyúttal a fiatalok megbélyegzését is bőrszín vagy származás szerint. Spanyolországban egymillió fiatal zárandok vallja azt, hogy ő Krisztust követi; velük szemben nagyjából ötezren állnak harsogva és öklüket rázva. Az az egymillió tárt karokkal fogadná a mérgeseket, ők ezért jöttek Spanyolországba. Az egyház nem elitklub, ahová csak az tartozhat, aki átmegy egy csomó szűrőn, és rábólint a pápa. Az egyháznak nemcsak világi arca van, a lényeg nem a templomokban és a kelyhekben van, hanem a hitben, amelyet nem lehet eurókból kifejezni.

Igen, súlyos morális válságban van Európa, a kereszténység bölcsője. De az az egymillió hívő fiatal reményt ad, akármilyen zenét hallgat is.

Forrás: MNO

Ifj. Rieth József

Felmondás

Utólag visszagondolva minden ellem dolgozott mintha az egész világ összefogott volna megakadályozni, hogy felmondjak. Akkor azonban nem figyeltem semmire, egyszerűen elegendem lett mindenből, és ki akartam lépni. Pedig nyugodt pillanataimban magam is elismertem, hogy jó munkahelyem van, a kollegák becsülnek, a fizetés megfelelő, előbb-utóbb még előléptetés is várhat rám. De mostanában erről teljes csönd van, a főnököm is mintha kerülne, amikor pedig a fizetésemelésből is kimaradtam, úgy éreztem, minden összeomlott: nincs értelme tovább itt maradni.

A főnök nyomába szegődtem, de mindig volt mellette valaki, folyton beszéltek hozzá, sehogy sem tudtam odaférfközni. Végül becsukódott mögöttem az irodaajtó, én pedig csalódotan eloldalogtam. Később újra visszamentem, hogy beszéljek vele, de ad-

digra meg már elment valami tárgyalásra, vissza se jött aznap.

Másnap aztán úgy döntöttem, hogy írásban adom be a felmondást - de a nyomtatóból éppen akkor fogyott ki a festék, üres fehér lapokat dobott ki magából az undok masina. El kellett mennem új patront rendelni, a levelet pedig egy másik irodában szívességből nyomtatták ki nekem. Még arra is ügyelnem kellett, nehogy valaki elolvassa - azt valahogy nem tartottam volna helyesnek, hogy más előbb tudja meg, mint a főnök.

Aztán ahogy vittem át a gyárudivaron, persze hogy kitépte a szél a kezemből, és egyenesen belefújta egy pocsoltyába. Csupa sár lett, ezt nem adhattam be, kezdetem volna újra a kölcsön-nyomtatást előről.

Ám akkor már annyira ideges voltam, hogy nem törődtem semmivel, berontottam az irodába. A titkárnő próbált megállítani:

- Nem mehet be, éppen telefonál..

De ilyen ócska trükkel nem lehetett lefékezni. Benyitottam, és már kezdetem is:

- Ide hallgasson, főnök, fontos dolgot akarok mondani.

Nem voltam túl udvarias, de itt megálltam, mert tényleg telefonált. De már tette is le, és barátságosan intett:

- Jöjjön csak, jöjjön! Épp a legjobbkor! Én is fontos dolgot akarok mondani. Most beszéltem a személyzetiszel Kineveztetem részlegvezetőnek No mit szól hozzá? Addig nem akartam mondani, amíg nem biztos... Ööö... Ezért nem is kapott fizetésemelést, mert részlegvezetői pótlék lesz helyette. Gratulálok! ... És most halljuk: mi lenne az a fontos, amit maga szeretne mondani?

Tűz

..Akkor elhatározta, hogy lehozza a tüzet az embereknek, megtaníjtja őket a használatára. Elmondja, hogy melegít, fényt ad, segít a munkában, olvaszt és nemesít, forraszt és megtisztít. Elvett hát egy szikrát az isteni tűzből, keblébe rejtette, saját szívét gyullasztotta lángra, s úgy indult útnak. Kezébe égő faágat vett, maga elé tartotta, és minden szembejövőnek odakínálta a tüzet.

Már jött is az első ember, de megijedt. Tán sohase látott még ilyet: világít, forrósít, ugrál, fénylik, izzik és sziszegve nyalogatja vörös nyelveivel a fát. Nem mert közelebb menni, illő távolban megállt, onnan nézte rettegő állítattál a szokatlan varázslatot. Még hogy a kezébe vegye? Magával vigye? Amikor egy szikra hirtelen ki pattant a lángból, megijedt, és azonmód elszaladt.

A következő ember már bátrabb volt. Kézbe vette, nézegette, meghallgatta azt is, mi mindenre jó, de közben egyre csak a tüzet bámulta meredten. Tetszett neki a fény, a csillogás. Ez most már az övé! Egyedül neki van: Elvitte haza. de senkinek sem mutatta meg, nem akarta, hogy mások is megismerjék, mások is használják. Tette ide, tette oda, sehol nem volt jó. Végül elrejtette a szénaboglya aljába, meg is égette magát vele.

Jött aztán újabb ember is, ez nem volt irigy, nem bizony. Ellenkezőleg: legyen minél több égő ág, jusson

belőle mindenkinek! Futott át az erdön, és minden fához, minden bokorhoz hozzáérintette a lángot. Felgyújtotta az egész erdőt. Akkor a környék népe vízzel, homokkal, földdel oltani kezdte, ásókkal csapkodták a zsarátnokot, cipővel taposták szét a parazsat. Addig nem nyugodtak, míg a tűznek még a maradéka is végleg el nem enyészett.

Á következő egy katonaember volt, ez végre tudta, mire akarja használni, Bombákat gyújtott, ágyúk kanócahoz érintette a faágat, robbantotta, égette, gyújtotta az ellen-séget, lángot szórt a szeme, lángolt a hangja, s lángot szórt minden fegyvere is.

Olyan is akadt, aki az égő faággal a haragosa házát gyújtotta fel A haragosa meg a szomszédját, mert azt hitte, az volt. A szomszéd egy harmadik házat, annak a gazdája megint másikat, s tehetetlen haragjukban végül összeverekedtek az égő falu közepén.

.. S ez így ment végestelen-végig. Elsorolni is sok lenne, mi minden rosszra használták az emberek a tüzet. Ő pedig csak vitte, osztogatta, magyarázta, de hiába, senki nem hallgatott rá, nem is értették, nem is érdekelt senkit. Az emberek csak a saját elgondolásaikat próbálgatták. Most leláncolva áll, keze-lába megkötve, s míg egy holló marcangolja máját, néha még fájdalmasan kiált bele a sötét csendbe:

„Emberek! Tűzhelyet készísetek, kályhát vagy kemencét! Fűtsetek! Világítsatok!” De senki nem hallja...

Díjnyertes videó a gyónásról

New York-i plébániák körében pályázatot hirdettek olyan egyperces videókra, amelyek a bűnbánat szentségét közelebb hozzák a fiatalokhoz. A 25 ezer dolláros fődíjat az alábbi, szöveg nélküli videó nyerte. Címe: „Tisztulj meg!” A lány arcán megjelenő szavak: irigység, félelem, hiúság, hazugság, harag, kétségbeesés, párnaság, gyűlölet...

RomeReports/Magyar Kurír

<http://www.magyarkurir.hu/hirek/dijnyertes-video-gyonasrol>

Püspöki konferencia: valljuk meg katolikus hitünket a népszámláláson!

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szeptember 6. és 7. között megtartotta őszi rendes ülését, amelynek vendége volt hazánk új nunciusa. A püspöki kar arra buzdít, hogy vállalják a hívek katolikus identitásukat a közelgő népszámláláson. A nyolcvanéves Karitás, a ki nem használt egyházi épületekben szociális foglalkoztatókat fog kialakítani csökkent munkaképességűek számára.

A Püspöki Konferencia az idén októberben sorra kerülő népszámlálás fontosságát hangsúlyozva [kampányt indított](#), amelyben arra buzdítja katolikus honfitársainkat, hogy vállalják vallási hovatartozásukat és nyilatkozzanak róla a népszámlálási kérdőíven.

A konferencia vendége volt a Szentszék nemrégiben hazánkba érkezett új nagykövete, Alberto Bottari de Castello, aki szeptember 6-án mutatkozott be a püspökök testületének és adta át megbízólevelét.

Az apostoli nuncius már nemzeti ünnepünkre hazánkba érkezett, augusztus 20-án a püspöki konferencia tagjaival részt

vett a Szent István-bazilika előtt bemutatott szentmisén és a Szent Jobbkörmeneten, ahol Erdő Péter bíboros, az MKPK elnöke bemutatta őt a híveknek.

Idén ünnepli megalakulásának 80., valamint újjászervezésének 20. évfordulóját egyházunk hivatalos segélyszervezete, a Katolikus Karitás. Ez alkalomból november 19-én, Árpád-házi Szent Erzsébet emléknapján a Szent István-bazilikában ünnepi hálaadó szentmisét celebrálnak a Püspöki Konferencia tagjai, amelyre várják a karitás munkatársait és önkénteseit, hogy megköszönhessük nagylelkű, áldozatos munkájukat. A konferencia a szentmisét követően adja át a Szent Erzsébet rózsája-díjat.

Egyházunk egyik feladata meglévő épületeink minél hatékonyabb használata. Jelenleg nem megfelelően kihasznált épületeinkben ezért a Katolikus Karitás szervezésében az illetékes püspökkel egyeztetve szociális foglalkoztatók kialakítására kerül sor, ahol csökkent munkaképességűek alkalmazását kívánjuk lehetővé tenni, hogy küldetésünknek megfelelően és lehetőségeinkhez mérten hozzájáruljunk minél több honfitársunk nehéz szociális helyzetének javulásához. Erdő Péter megjegyezte: egyelőre az épületek felkutatása folyik. A legtöbb feleslegessé vált ingatlan valószínűleg kistelepüléseken van, például nem használt plébániák. Fontos, hogy csak megfelelő állapotú vagy könnyen megfelelő állapotba hozható épület jöhet számításba, és az is kérdés, hogy ezeken a településeken van-e elég munkaképes jelentkező.

Döntés született arról, hogy a 2012. január elsején életbe lépő új egyházügyi törvényhez igazítják az egyház önálló jogi személyiséggel rendelkező intézményeire vonatkozó szabályozást. Ezzel kapcsolatban Erdő Péter kifejtette: ezentúl nem a bíróságoknál, hanem az illetékes minisztériumban jegyzik be a felekezeteiket, és

Hallotta?

így a jogi személyiségként való bejegyzés átvezetése jelent formai teendőket. Az új egyházügyi törvénnyel kapcsolatos kérdésre válaszolva hozzátette: a katolikus egyház életében nem jelent különösebb változást az új törvény, egy-két jogi formai kérdést lehet, hogy kell majd rendezni, például a Szentszékkel kötött megállapodásokban lehet, hogy ki kell majd cserélni az előző, 1990. évi 4. törvényre való hivatkozásokat a mostanira. Azt a törvényt a prímás „szabadságunk magna chartájának” nevezte, rámutatva, hogy a benne foglalt vallásszabadságot az új törvény is változatlanul kimondja.

Az adótörvények változása miatt szükségessé vált bérkompenzáció érinti a Katolikus Egyház közfeladatokat ellátó intézményeit is. Augusztusban megszületett az erre vonatkozó kormányrendelet, az ennek végrehajtására vonatkozó intézkedésekről tájékoztatás hangzott el a konferencia ülésén. Erdő Péter az egyházaknak a médiában nagy port kavart iskolaátvételeivel összefüggésben rámutatott: a katolikus egyház 38 intézményt vett át önkormányzatoktól, ebből 23 óvoda, több általános iskola, öt gimnázium, öt szakközépiskola, két kollégium és négy alapfokú művészeti oktatási intézmény. Több vidéki városban, ahol jelentős a katolikus hívek száma, de eddig nem volt oktatási intézmény, a település számos iskolája közül egyet vállalt át az egyház. A főpásztorok minden szóba került intézményt meglátogattak, és ahol nem találtak fogadókészséggel, azt az intézményt nem vette át az egyház. Emellett, mivel még nem jelent meg a közoktatási törvény, amiben szabályozzák a finanszírozást, nehéz hosszú távra előre tervezni.

A konferencia cigánypásztorációs kérdé-

sekkel is foglalkozott, különösen a nevelés és oktatás területére vonatkozóan. A már régóta működő intézmények mellett több településen indulnak új kezdeményezések, családi napközök, tanodák, amelyek a cigány gyermekek oktatását szeretnék előremozdítani.

XVI. Benedek pápa nemrégiben megalakította az Új Evangelizáció Pápai Tanácsát, és a jövő évi püspöki szinódus témaként is az új evangelizációt jelölte meg. Ehhez kapcsolódva a püspökök Udvardy György előadása után kiemelten foglalkoztak az evangéliumnak a mai társadalmi, kulturális viszonyok közötti hirdetésével, az evangelizáció új lehetőségeivel. A Pápai Tanács kezdeményezésére 2012-ben 12 európai nagyvárosban, köztük Budapesten rendeznek majd olyan programsorozatokat, amelyek az új evangelizációs eszközökkel segítik az Evangélium széles körű terjesztését. Székely János püspök beszámolt a Metropolitizmus missziója nevet viselő kezdeményezés részleteiről.

Ez év október 1. és 5. között rendezik meg Krakkóban az Isteni Irgalmasság II. Világkongresszusát, amelynek vendéglátója Stanislaw Dziwisz bíboros. Katona István püspök, a magyar küldöttség vezetője beszámolt az előkészületekről és a magyarországi munkáról. A világkongresszus záró szentmiséjét Erdő Péter bíboros mutatja majd be.

Beszámoló hangzott el a közelmúltban Madridban megrendezett ifjúsági világtalálkozóról, amelyen közel 2 millió fiatal vett részt a világ több mint 190 országából. A találkozón közel 1900 magyar fiatal is jelen volt, köztük több mint 200-an határainkon túlról. A résztvevők lelkesen, élményekkel gazdagon, a jövőbe vetett reményükben megerősödve tértek haza.

Idén harmadik alkalommal rendezi meg a Püspöki Konferencia a Magyar Katolikus Kultúra Napjai országos programsorozatot október 3. és 9. között. Ennek keretében az egyházmegyéket a magyarság kato-

likus kulturális értékeit bemutató kiállításokkal, előadásokkal, rendezvényekkel várják az érdeklődőket.

A püspöki konferencia bizottságai ötéves megbízással végzik munkájukat. A testületek mandátuma lejárt, így a bizottságok tagjait újraválasztották, immár az elmúlt években kinevezett új püspökök részvételével.

MKPK/SzG/
Magyar Kurír

Videó: Meghök- kentő Krisztus-arckép

A kétperces videón a Los Angeles-i születésű David Garibaldi 21. századi stílusban ötvözi a zenét, a mozgást és a képzőművészetet

<http://www.magyarkurir.hu/hirek/video-meghoekento-krisztus-arekep>

Ugye együtt kirándulunk 2011 őszén is!?

Plébániánk autóbussa, a Tűzmadár október 22-én a Dunántúl északi tájaira repít bennünket

Bizony, korán kell kelni ahhoz, hogy bőven legyen időnk a tervezett csodák megismerésére. Tehát 5,30 az indulás ideje. Mint ismeretes, ezen a napon nemcsak lelünk és szellemünk gyarapodásának ügyét, hanem fizika kényelmünket, haladásunkat is Lóránt atya kezébe tesszük, ugyanis ő autóbussunk vezetője. Adj Urunk erőt neki vállalásához! Először Tatabányán, a szénmedence utolsó termelőüzemét és eszközeit látogatjuk meg a Szabadtéri Bányászati Múzeumban. Sokmillió tonna szenet adott az országnak e bánya. Egy öreg akna minden fontos létesítménye eredeti állapotban megismerhető itt. Bemutatják a bányászok élet és munkakörülményeit.

Komáromba gurulunk ezután, mely a Duna két partján kiépült település. Bal parti része Komarno szlovákiai rész, a jobb parti kisebb Magyarország területén fekszik. A történelmi időkben a monarchia területének legerősebb erődrendszerét építették meg itt. A monumentális Monostori Erőd zömmel 1850-1871 között épült. A szabadságharc idején a magyar ellenállás fő vezére Klapka György volt a várkapitánya. Az erőd létét a szocializmusban titok fedte, mivel szovjet hadi raktár volt.

Az erőd látogatás után, áttekintve a Duna túlsó partjára, az országhatárt jelentő hídfőnél hívogatóan néz ránk a Szt. András templom két tornya Révkomáromból. Szlovákiába személyazonosság igazolásával gyalogosan átmehetünk a hídon. A templom közelében áll Jókai Mór és Klapka György szobra. Meglátogatjuk őket.

Az **Esztergomi Keresztény Múzeum** következő állomáshelyünk. **Magyarország** leggazdagabb egyházi gyűjteménye, országos múzeum, amely a **Prímási palota** második emeletén tekinthető meg. A Keresztény világ harmadik legnagyobb egyházmegyei múzeuma a vatikáni és a müncheni után. Gyűjteménye **európai** és magyarországi műkincsek, magyar, olasz, németalföldi, német és osztrák festményei révén az ország harmadik legjelentősebb képtára. Estefeje, befejezve barangolásait, vacsorával zárjuk a napot Esztergomban. Őrangyalaink oltalmában, Tűzmadarunk biztonságában átadjuk magunkat a ringató hazautazás élményének.

Várjuk jelentkezését: a plébánián 5.000 Ft befizetésével, hivatali időben. Feliratkozni a 70/6271973 -as telefonszámon lehet.

Mónai Zsuzsa

Érints meg!

Ha kisbabád vagyok – érints meg!

Szükségem van az érintésedre, úgy ahogyan talán sosem képzeled.

Ne csak mosdass, pelenkázz és etess.

Ringass el. Puszd meg az arcomat és simogass.

Nyugtató, lágy érintésed biztonságot és szeretetet ad.

Ha gyermeked vagyok – érints meg!

Akkor is, ha dacos vagyok és elutasítalak.

Ne add fel, keress új utakat, hogy közel kerülj hozzám.

Jóéjpuszid édes álmokat hoz.

Mindennapi érintésed elmeséli, mit érzel.

Ha kamasz fiad vagyok – érints meg!

Ne hidd, hogy nem kell éreznem, hogy törődsz velem

Csak azért, mert már majdnem felnőttem.

Szükségem van szerető karjaidra, szükségem van lágy hangodra.

Az élet viharában a bennem élő gyermek érted kiált.

Ha barátod vagyok – érints meg!

Semmi sem mutatja jobban szeretetedet, mint egy meleg ölelés.

Mikor szomorú vagyok, egy gyógyító

érintés mondja el, hogy szeretsz.

Azt mondja el, hogy nem vagyok egyedül.

Lehet hogy az érintésed minden, amit kapok.

Ha életem párja vagy – érints meg!

Talán azt hiszed, hogy szenvedélyed

elég nekem.

De csak karjaid tartják távol a félelmet.

Szükségem van lágy, vigasztaló érintésedre

Mely emlékeztet, hogy olyannak szeretsz, amilyen vagyok.

Ha felnőtt gyermeked vagyok – érints meg!

Ha van is saját családom, akiket megölelhetek,

Mégis szükségem van anyám vagy apám karjára, amikor gyenge vagyok.

Szülőként máshogy látlak.

Már jobban tudlak becsülni.

Ha idős szülőd vagyok – érints meg!

Ahogy én érintettelek, mikor kicsi voltál.

Fogd a kezem, ülj közelebb, adj erőt.

Melegítsd megfáradt tagjaimat közelségeddel.

Bár a bőröm ráncos, érintésre vágyik.

Ne félj. Érints meg!

Így szólt az Úr Noéhez: (Tréfa)

"Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit, és addig fog esni, amíg a Földet el nem lepi a víz. De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!" Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, bárka sehol.

- De Noé, hol a bárka? – kérdezte felháborodva.

- Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy probléma:

1. A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, mert a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is fogadnom kellett az áttervezéshez.

2. A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarok folytatni a kertemben.

3. Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4. Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5. A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készítettetek egy hatástanulmányt az özönvízről.

6. Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félkész bárkát.

7. Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová. Most úgy ítélem meg, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső, és kisütött a nap

- Úgy döntöttél, hogy mégsem pusztítod el a Földet? – kérdezte Noé bizakodva.

- Nincs rá szükség – mondta az Úr – megteszi helyettem az államigazgatás.

SZÜLŐI LELKIVEZETÉS

A SZERETETHIMNUSZ ALAPJÁN

A szeretet türelmes, jóságos, mert:
beleérező, akaratfejlesztő, rendre nevelő,
A szeretet nem irigykedik, mert:
vállalja a gyermeket terheivel,
a több gyermeket gondjaival,
sokféle problémáival együtt:
A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:
a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,
félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvja,
még tanulni is kész érte:
A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:
a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a gólyameséktől megvédi,
idejében és megfelelően felvilágosítja és nem rémisztgeti:
A szeretet nem keresi a maga hasznát, mert:
áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,

adni, ajándékozni is megtanítja:
A szeretet nem háborodik fel, mert:
sohasem ütleget,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd:
A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:
nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel:
A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az
igazsággal, mert:
a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot terem,
nem kendőzi az ügyeskedést - ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri:
A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:
roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve - nevel:
A szeretet soha el nem múlik, mert:
az Isten a Szeretet /Agapé/,
azért nem múlhat el,
Benne és belőle élünk.

Gyökössy Endre

Füle Lajos versei

SAKKFIGURA

Egyszerű sakkfigurád vagyok
én Neked, Uram,
lovad, parasztod, futód,
amit akarsz, ahogy akarod.

Sosem akartam király lenni,
bástyának se lennék jó, tudom,
de jó a Te kezeden lenni,
s odaállni, ahova akarod,
ahová bölcs gondolataid
vezényelnek, s vesztég maradni, míg
kegyelmesen új jelt nem ad kezéd.

Vidd velem győzelemre gondolataidat!
S ha néha netalán

ki is ütnek démoni erők,
végy kegyelmes kezeden újra,
rendelkezz velem!

Egyszerű sakkfigurád vagyok
én Neked, uram!

KAPUK ELŐTT

Egy-egy kapu előtt megállok,
mikor új napra virradok,
fellapozom a Bibliámat
s elolvasok egy-két lapot.

Egy-egy *kapu* mindegyik Ige,
titokzatos Lélek-kezek
mindegyiket szélesre tárják,
mikor előttük elmegyek.

VALAKI szól: „Várlak, ne menj el!”
VALAKI hív: „Készülj haza!”
Felém lebeg a tárt kapun át
nem-ismert tájak illata.

Mennyi kapu... mögöttük áldás!
Mennyi Ige, mely nem enyém,
hiszen sosem léptem be rajtuk,
lett bár belőlük – költemény.

Vonzott a test, sokféle lárma,
kacérkodott bűnnel a szem,
s jól ismerem már a világot,
de mennyi Ige idegen!

Kapuk, kapuk a keskeny úton,
ott látom mindegyikben Őt,
de én csak állok, sírva állok,
szegényen a kapu előtt.

KITEKINTŐ

Tóth Sára

A kaja, a szex és az Isten

A vágyaink és a Mindenható

„Az Isten iránti vágnak megvannak a természetes alapjai. Bizony, bizony. A kaja meg a szex.”

Pál Feri atya

Van egy elhíresült blogbejegyzés (nem adom meg a linket, keresse meg, akinek fontos), ahol egy neofita, konzervatív katolikus nő támadja az ifjúság körében példátlanul népszerű Pál Feri atyát. Pál Feri sok-sok fellajstromozott bűne között előkelő helyen szerepel fent idézett megjegyzése. És tipikus, hogy a megjegyzést a fiatal hallgatóság körében „hatalmas röhgés” kíséri.

Persze, ez annak is betudható, hogy Pál Feri bohóc, showman is egyben. De még inkább annak tudható be, a röhgés és a szentasszony felháborodása egyaránt, hogy mi, keresztények, sajnos nagyon platonisták lettünk. Nem tudunk mit kezdeni a testtel, a testiséggel (erről már írtam részletesen „Testünk külön élete” című cikkemben is).

Ez azért nagy kár, mert a vallások közül szinte egyedül a bibliai vallás, kiváltképp a kereszténység az, amely az anyagot, a testet, így az evést és a szexet is teljesen normális, pozitív dolognak, értéknek tartja. Elvégre a keresztény hit egyik tetőpontja a megtestesülés: ég és föld, test és Lélek/Szellem összetalálkozása. Míg Platón azt tanította, hogy a földi, anyagi dolgok csupán szegényes árnyai az isteni, spirituális világnak, a bibliai hagyományban anyag és lélek feszültsége, összeférhetlensége a bűn következménye, olyan hasadtság, amelyet gyógyítani kell. És az isteni gyógyítás óriási lépése volt, hogy ő maga temette be ezt a szakadékot: egyé lett, közösséget vállalt az állati testben élő emberrel: azzá lett, hússá, vérré, amik mi vagyunk. Ez az igazi közösség, egyesülés.

Pál Feri azért találta nagyon is fején a szöveget, mert az Isten és ember közötti egyesülés két legfontosabb bibliai metaforája tényleg az evés és a szex. És nem is csak a Bibliában. Az étel-ital magunkhoz vétele bizonyos értelemben a tökéletes egyé válást dramatizálja, ezért szokták a szeretet különféle formáit metaforikusan kapcsolatba hozni az evéssel (kisgyermekeket becézve szoktuk mondani, „mindjárt megeszlek”, illetve negatív-démoni értelemben a szerelmek „felfalják egymást”, mint például Ady „Héja-nász az avaron” című versében). A Biblia a megismerést, az Isten megismerését nevezi nem egy helyütt evésnek, ezzel jelezve, hogy nem valamiféle száraz, racionális ismeretszerzésről van itt szó, Isten ismeretét intenzíven magamévá kell tennem. A könyvet, az Isten ígését egyenesen meg kell enni, magunkévá kell tenni, amint az Ezékiel 3,1-3-ban illetve a Jelenések 10,8-11-ben olvashatjuk. És persze – most már bizonyára kirajzolódik ennek az egésznek a belső logikája – mi mást nevez még a Biblia „megismerésnek”?

Igen, a szexet. Hiszen ebben az életben az egyé válás legdrámaibb testi eseménye, amit az ember ismer, a szexuális aktus. Akit szeretek, nem „kivülről” nézem, nem akkor ismerem jól, ha kiválóan le tudom írni a külsejét, vagy akár szakértő pszichológiai diagnózist készítek róla, hanem ha szeretem, ha egyé leszek vele, egy testté.

Ugye egyre világosabb, hogy nem beszélt butaságot az atya. Az ember mindig abból indul ki, amit ismer. Semmi baj nincs azzal, hogy a testből, az anyagból indulunk el Isten felé. Vágyaink Őfeléje mutatnak, az Isten iránti vágy igenis hasonlít az éhségre és a nemi vágyra, csak sokkal intenzívebb ezeknél. Freud sok okos dolgot beszélt az emberi vágyokról, csak materializmusa miatt ő nemcsak hogy visszavezette az összes vallási jelenséget a testi vágyakra, hanem csupán az utóbbit, a testi vágyak világát ismerte el valóságosnak. Platón tökéletes ellentéte: az egyiknek csak a szellem, a lélek a valóság, a másiknak csak a test. Óriási felfedezés volt nekem, amikor a Biblia meg keresztény gondolkodók segítségével rádöbbenhettem arra, hogy a kereszténységben mindkettő valóság, sőt, ez a kétféle vágy, ez a két világ keresztveződik. És ez fantasztikus! A francia filozófus Paul Ricoeur ír erről zseniálisan.

Azt mondja például az Énekek éneke kapcsán, hogy az egyházatyák, Platón hatása alatt, úgy gondolták, hogy az Énekek énekében kifejeződő szexuális szerelem csupán jelképe az Isten és a népe közötti szeretetkapcsolatnak, ahogyan a próféták is gyakran használják a jegyesség és a házasság képeit. Vagyis a földi, az anyagi nem számít. Az, hogy ez a szép költemény egy valódi hús-vér szerelem hatása alatt született, juj, erről inkább ne is beszéljünk! Ricoeur ezzel szemben azt mondja, hogy a bibliai képeket a kölcsönösség jellemzi, ezek úgynevezett „keresztezett metaforák”.

Földi és égi valóság keresztetzi egymást.

Ez azt jelenti, hogy a két valóság egyszerre van jelen. Az isteni ott van a földiben, Isten benne van az evésben és a szexben is. Amikor a földi hitves ölel, egyben Isten ölel engem, és az Istennel való szeretetkapcsolatra rávetül a földi nász bensőségessége. Egy asszony mesélte nekem egyszer, hogy bár akadnak problémái a házasságában, amikor imádságban Isten előtt áll, és átéli, hogy amikor szereti a férjét és igent mond neki, valójában Istent szereti és neki mond igent, ott helyben megkívánja a szexet a férjével. És ez jó, ez csodálatos. A testi és a spirituális dimenzió együtt van jelen, a rossz az, ha szétválják, meg ha mi szétválasztjuk.

Az evésre visszatérve: sajnos ahogyan a szexualitás szentségével sem tudunk mit kezdeni, az evés szentségével és szépségével még kevésbé. (Ajánlom e témában régi kedvenc filmemet, a Babette lakomáját.) Ez azért van, mert nem értjük a keresztezett metaforát, nem hiszünk az eukarisztiában. Zwingliánusok vagyunk, pedig inkább Lutherrel kellene tartanunk, aki azt vallotta, hogy Krisztus titokzatos módon, de tényleg jelen van a kenyérben és a borban.

Ha azt mondjuk, „csak” jelképesen, meg „csak” emlékezünk, már megint szétválasztottuk a földit és az égit. Pedig épp az lenne a lényeg, hogy az eukarisztiában a két világ egyesül. Amikor eszem a kenyeret, iszom a bort, Krisztussal válok eggyé. És a kereszteződés itt is működik a másik irányba: minden asztalközösségre, közös étkezésre rávetül valami az úrvacsora szentségéből. És nemcsak konkrétan az úrvacsora szentségéből, hiszen hosszasan sorolhatnánk az evangéliumi történeteket, amelyekben Krisztus nem „csak” lelki, hanem testi táplálékkal is

ellátja az embereket. Kedvencem, amikor a feltámadott Jézus várja a tanítványokat a parton, és mivel üti el az időt: hát halat süt nekik. Majd együtt ebédelnek, és mint tudjuk, az azt követő beszélgetésre Péter egész életében emlékezik majd. Ezért kellene figyelni főleg a családban a közös étkezésekre és megadni ezeknek a módját. „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótamat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és velevacsorálok és ő énvelem.” (Jel 3,20) A szerető asztalközösségekben mindig ott van Krisztus. Velünk eszik.

Jorge Luis Borges: Idő múltán

Idővel az ember megéri, mi a különbség a között, hogy tartasz egy kezet, vagy leláncolsz egy lelket.

És megtanulod, hogy a szerelem nem azt jelenti, hogy lefekszel valakivel... és hogyha nincs valaki melletted, nem azt jelenti, hogy egyedül vagy... és megtanulod, hogy egy csók még nem szerződés, és az ajándék nem ígéret... és elfogadod a zuhanást emelt fővel és nyitott szemmel... és megtanulod az utakat a mára és a most-ra építeni, mert a holnap nem garantálja a terveidet... a holnapnak mindig van egy csomó olyan változata, ami megállíthat felelőn... és idővel megtanuljuk, hogy a nagyon sok is, az életet adó meleg is megégethet és elszenesíthet...

Fogjál hát neki ültetni a saját kertedet és díszítgetni a saját lelkedet ahelyett, hogy mástól várod hogy virágot hozzon.... és tanul meg, hogy tényleg el tudod viselni, hogy tényleg van erőd, és tényleg értékes vagy... és az ember csak tanul és tanul... és idővel megtanulod, hogy ha csak azért maradsz valakivel, mert gazdag jövőt ígér, előbb-utóbb visszatérsz a múltba...

Idővel megtanulod, hogy csak az tud boldogságot adni, aki elfogad hibáival és nem akar megváltoztatni... de ha csak azért maradsz valakivel, hogy ne légy egyedül, idővel majd nem akarsz látni...

Idővel megtanulod, hogy az igazi barát kevés és harcolnod kell érte, mert másként körülvesznek a nem igazak...

Idővel megtanulod, hogy a haragból kimondott szavak egy életen át bánthatják azt, akit meg akartál sérteni... megtanulod, hogy mindenki mondhatja "sajnálom", de megbocsájtani csak a nagy lelkek tudnak... megtanulod, hogy ha megsértetél egy barátot, valószínűleg soha többet nem lesz úgy, mint régen...

Megtanulod, hogy lehetsz boldog az új barátokkal, de eljön az idő, amikor hiányozni kezd a régi...

Megtanulod, hogy semmi sem ismételtető...

Megtanulod, hogy ha megalázol és lenézel egy teremtményt, előbb-utóbb sokszorosan visszakapod... megtanulod, hogy ha sietteted, kikényszeríted a dolgokat, nem válnak a remélté... és megtanulod, hogy a ma a jó, pont ez a perc, nem a holnap...és megtanulod, hogy ha jól is érzed magad azokkal, akik

körülvesznek, mindig hiányozni fognak azok, akik már nincsenek...

Idővel megtanulod, hogy ha megbocsájtással próbálsz, vagy bocsánatkéréssel, vagy kimondani, hogy szeretsz és vágyódsz, ha szükséged van, hogy barát szeretnél lenni... egy sír fölött haszontalan...

Megtanulod ezt mind, de csak idővel...

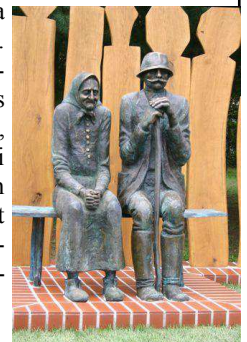
Én jól tudom, ki Ő

Zsúfolt reggel volt a rendelőben, amikor fél 9 körül bejött egy bekötözött újjú idős úr. Rögtön szólt, hogy siet, mert 9 órakor van egy fontos találkozója. Kértem, hogy foglaljon helyet, tudván, hogy eltelik még fél óra, míg megérkezik az orvos. Figyeltem, milyen türelmetlenül néz percnként az órájára. Idő közben arra gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha levennem a kötését, és megnézném, miről van szó. A seb nem tűnt olyan súlyosnak... az orvosra várva eldöntöttem, hogy fertőtlenítem a sebet, és egy kis beszélgetésbe elegyedtem.

Megkérdeztem, hogy mennyire fontos a találkozója, és hogy nem szeretné-e mégis megvágni az orvost a seb kezelésére. Azt válaszolta, hogy feltétlenül az idősök otthonába kell menjen, ahogyan évek óta mindig teszi, hogy reggelizzen a feleségével.

Udvariasan, a felesége egészsége felől érdeklődtem. Kedvesen, az idős úr elmesélte, hogy az Alzheimer kóros felesége 7 éve él az idősök otthonában. Gondolva, hogy a feleség, egy tiszta pillanatában esetleg felizgatná magát az ő késése miatt, siettem, hogy kezeljem a sebet, de az idős úr elmagyarázta, hogy 5 éve nem ismeri fel... Akkor csodálkozva megkérdeztem: És Ön minden reggel elmegy, hogy együtt reggelizzenek? Egy édes mosoly, és egy lágy kézsímozgatás közben válaszolta: Az igaz, hogy Ő már nem tudja, ki vagyok, de én jól tudom, ki Ő.

Szó nélkül maradtam, és kellemes borzongás futott végig rajtam, miközben néztem a siető léptekkel távolodó öreget... Lenyeltem a könnyeimet, miközben arra gondoltam: Ez a szerelem, ez az, amit az élettől szeretnék!... Hiszen alapjába véve, ilyen az igazi szerelem?!... nem feltétlenül fizikai, és nem is ideálisan romantikus. Szeretni azt jelenti, hogy elfogadjuk azt, ami volt, ami van, ami lesz, és azt, ami még nem történt meg. Nem feltétlenül azok a boldog és kiteljesedett személyek, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni mindabból, amijük van.

BORDÁÉK KONYHÁJÁBÓL

Mediterrán halfilé

Hozzávalók 4 személyre:

- 4 szelet bármilyen halfilé,
- 3 db paradicsom és egy db cukkini,
- 10 dk olívbogyó,
- 2 gerezd zúzott fokhagyma,
- 3 evőkanál olíva olaj,
- néhány szál petrezselyem, só, bors.

Elkészítés kb. 30 perc.

A paradicsomokat félbevágjuk és egy evőkanál olajon megforgatjuk őket. Hozzáadjuk a fokhagymát, megsózzuk, megvárjuk, míg levet ereszt. Hozzáadjuk a felszeletelt cukkínit és az olívbogyót, majd 5 percig pároljuk, végül rászórjuk a petrezselymet. A halszeleteket megsózzuk és mindkét oldalát megsütjük. A paradicsomos ragut ráhalmozzuk a halra és

tálaljuk. Főtt rizst adhatunk mellé.

Jó étvágyat!

Gyerek-sarok!

A mostani lapszámmal újítani szeretnénk. Ezentúl minden hónapban lehetőségek lesz a közölt rejtvények megfejtését a templomi sajtóasztalokon elhelyezett dobozokba névvel ellátva betenni.

15-éig kell a megfejtést a ládikákba dobnod. A helyes megfejtést „beküldők” közül minden hónapban könyvjutalmat sorsolunk ki. Eredményhirdetés a hónap utolsó vasárnapján a fél 9 órakor kezdődő mise után lesz. Edit néni

Igazak vagy hamisak az állítások? Karikázd be a megfelelő betűt, majd olvasd össze a betűket, és így megkapod a megfejtést! Bogarászd hát Dániel könyvét!

IGAZ HAMIS

a.) Dárius az ország vezetését kormányzókra és főkormányzókra bízta.	S M
b.) Dániel egyike volt a 4 főkormányzónak.	E Z
c.) Dániel jól végezte a munkáját, nem követett el hibát.	A G
d.) Dárius azért nem szerette Dánielt, mert zsidó volt.	V B
e.) Dániel mindig délben imádkozott a szobájában.	Á A
f.) A rendelet szerint 30 napig tilos volt Istenhez imádkozni.	D L
g.) Dániel a rendelet miatt titokban imádkozott.	T U
h.) Dánielt az oroszlánok vermébe vetették.	L Á
i.) Isten angyala bezárta az oroszlánok száját.	Á S
j.) A főkormányzók böjtöltek Dániel miatt.	A S

„A játék az gyönyörű...”

Lipem, lopom a szőlőt...

Megint egy kis mozgás otthonra (meg persze a kertben is lehet játszani jó időben)! Biztosan sokan ismeritek, de mi a napokban játszottuk itthon, és nagyon jót mulattunk, hát leírom:

Valaki leül a székre, a többiek körülötte lopkodnak, és

“lopják a szőlőt”. Közben ezt énekelik:

Lipem, lopom a szőlőt, elaludt az öreg csősz.

Furkósbót a kezében, vaskalap a fejében.

Egyszer csak a “szőlő lopkodók” elkiáltják magukat: “Tele a kosár!”. Ekkor a csősz felpattan és megpróbálja elkapni a “lopkodókat”. Akit elkap, az lesz a csősz.

OKTÓBERI IGENAPTÁR

1. szombat: LISIEUX-I SZENT TERÉZ

(Szent Remig)

Bár 4,5-12.27-29; Zs 68,33-37; Lk 10,17-24

Aki rátok hozta a bajokat, újra örök vidámságot is ad nektek

2. vasárnap: ÉVKÖZI 27. VASÁRNAP

(SZENT ÓRZÓANGYALOK)

Iz 5,1-7; Zs 79; Fil 4,6-9; Mt 21,33-43

A Seregek Urának szőlője: Izrael háza

3. hétfő

(Boldog Columba Marmion)

Jón 1,1 - 2,1.11; Jón 2,2-8; Lk 10,25-37

Elindult Jónás, hogy meneküljön az Úr elől

4. kedd: ASSISI SZENT FERENC

Jón 3,1-10; Zs 129; Lk 10,38-42

Ninive lakói hittek Istennek, megtértek a rossz útról

5. szerda

(Szent Attilánusz)

Jón 4,1-11; Zs 85; Lk 11,1-4

Te szánod ezt a bokrot, én meg ne szánjam Ninivét, a nagy várost?

6. csütörtök

(Szent Brúnó)

Mal 3,13-20a; Zs 1; Lk 11,5-13

Eljön az a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence

7. péntek: RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE

Joel 1,13-15; 2,1-2; Zs 9,2-9; Lk 11,15-26

Jön az Úr napja, sötétség és ború napja az, közel van már!

8. szombat: SZŰZ MÁRIA, MAGYAROK NAGYASSZONYA (főünnep)

(Szent Simeon)

Sir 24,23-31; Jud 13,23-25; Gal 4,4-7; Lk 1,26-28

Anyja vagyok én a szép szeretetnek

9. vasárnap: ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP

(Szent Dénes, Szent Günter, Leonardi Szent János, Szent Ábrahám és Sára)

Iz 25,6-10a; Zs 22; Fil 4,12-14; Mt 22,1-14

Lakomát készít az Úr, letörli a könyvet minden arcról

10. hétfő

(Borgia Szent Ferenc)

Róm 1,1-7; Zs 97; Lk 11,29-32

Krisztus által kaptunk kegyelmet és apostoli küldetést

11. kedd Boldog XXIII. János pápa)

Róm 1,16-25; Zs 18,2-5; Lk 11,37-41

Noha megismertétek Istent, mégsem dicsőítettétek Istent

12. szerda

(Szent Miksa, Szent Edwin, Szent Gottfried)

Róm 2,1-11; Zs 61; Lk 11,42-46

Isten megfizet kinek-kinek tettei szerint

13. csütörtök

(Szent Kálmán, Szent Hitvalló Edvárd)

Róm 3,21-29; Zs 129; Lk 11,47-54

Az ember a törvény tetteitől függetlenül a hit által igazul meg

14. péntek

(Szent I.Kallixtus, Szent Burkhard)

Róm 4,1-8; Zs 31; Lk 12,1-7

Ábrahám hitt Istennek, és ez megigazulására szolgált

15. szombat: AVILAI SZENT TERÉZ

Róm 4,13.16-18; Zs 104.6-9.42-43; Lk 12.8-12

Ábrahám a remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz

16. vasárnap: ÉVKÖZI 29. VASÁRNAP

(Szent Hedvig, Alacoque Szent Margit)

Iz 45,1.4-6; Zs 95; 1Tessz 1,1-5b; Mt 22,15-21

Én vagyok az Úr, nincs más, én öveztelek föl, noha nem ismertél

17. hétfő: ANTIOCHIAI SZENT IGNÁC

Róm 4,20-25; Lk 1,69-75; Lk 12,13-21

Nekünk is megigazulásunkra szolgál, ha hiszünk abban, aki föltámasztotta Urunkat

18. kedd: SZENT LUKÁCS EVANGÉLISTA (ünnep)

2Tim 4,9-17a; Zs 144; Lk 10,1-9

Egyedül Lukács van velem, hogy az igehirdetés teljessé legyen általam

19. szerda

(Brébeuf Szent János és Jogues Szent Izsák, Keresztes Szent Pál)

Róm 6,12-18; Zs 123; Lk 12,39-48

A bűntől megszabadulva az igaz élet szolgálai lettetek

20. csütörtök

(Szent Vendel)

Róm 6,19-23; Zs 1; Lk 12,49-53

Isten kegyelmi ajándéka az örök élet Krisztus Jézusban

21. péntek (Szent Orsolya és vértanútársai, Szent Hilárion, Berecz Skolasztika)

Róm 7,18-25a; Zs 118.66-68.76-77.93-94; Lk 12,54-59

Bár a jót szeretném tenni, a rosszra vagyok kész

22. szombat

Róm 8,1-11; Zs 23; Lk 13,1-9

Nem test, hanem lélek szerint éltek, ha Isten Lelke lakik bennetek

23. vasárnap: ÉVKÖZI 30. VASÁRNAP

(KAPISZTRÁN SZENT JÁNOS, Szent Severin)

Kiv 22,20-26; Zs 17; 1Tessz 1,5c-10; Mt 22,34-40

Ha hozzám kiált a szegény segítségért, meghallgatom

24. hétfő

(Claret Szent Antal Mária, Szent Gilbert)

Róm 8,12-17; Zs 67,2-21; Lk 13,10-17

A fogadott fiúság Lelkét kaptátok, akiben azt kiáltjuk: Abba, Atyánk!

25. kedd: Pannonhalmi SZENT MÓR

Róm 8,18-25; Zs 125; Lk 13,18-21

A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja

26. szerda

Róm 8,26-30; Zs 12; Lk 13,22-30

Az Istent szeretőknek minden javukra szolgál

27. csütörtök

Róm 8,31b-39; Zs 108,21-31; Lk 13,31-35

Ki ragadhat el minket Krisztus szeretetétől?

28. péntek: SZENT SIMON ÉS JÚDÁS (TÁDÉ) APOSTOLOK (ünnep)

Ef 2,19-22; Zs 18A; Lk 6,12-16

Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok

29. szombat

Róm 11,1-2a.11-12.25-29; Zs 93; Lk 14,1.7-11

Isten nem bánja meg kegyelmi adományát és meghívását

30. vasárnap: ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP

Mal 1,14b - 2.2b.8-10; Zs 130; 1Tessz 2,7b-9.13; Mt 23,1-12

Egy atyánk van mindnyájunknak, miért vagyunk hűtlenek egymáshoz

31. hétfő (Szent Wolfgang)

Róm 11,29-36; Zs 68.30-37; Lk 14,12-14

Isten hagyta, hogy hitetlenségbe merüljenek, hogy mindenkin könyörüljön

Irodalmi melléklet

Kosztolányi Dezső: Vissza a gyermekekhez

1.

- Folytasd!
- Tovább!...

Pár pillanat múlva egy üde, éneklő gyerekhang csendült fel, s akadozva, de mégis hullámzó ütemben folytatta a megkezdett olvasmányt.

A tanító a dobogón ült. A langyos tavaszi délután melegétől megfájdult a feje. Nagy, fekete szemei égtek, s mikor maga köré tekintett a kora délután álmos világosságában, a fehér falak kápráztató fényében is csak homályosan imbolygó pontokat látott.

Fáradtan, közönyösen mondogatta időnként:

- Tovább!...

Ásítózott. Unta magát. Maga is gyerek volt még. A szakálla s a bajusza most kezdett serkedezni. Alig lehetett több húszévesnél.

Az ablakok nyitva voltak. A sárga napfényben ernyedtek tagokkal, lomhán, szunyókálva sütkezett a falu. Az erős melegben ujjongva forrt a tavasz. Égett, mint a pokol. Az iskola melletti árokban, a lassan felmelegedő pocsolyákban ügyetlen topogással pacsáltak a sárga pelyhű libuskák, a rétekről gyenge csipogás, csendes munkazaj hallatszott. Ezer szín és hang olvadt össze egy csodás szimfóniába. A kötélén kék, piros és fehér ruhák. Tovább sárga galagonyák a zöld fűvön. A barackfák pedig szűzi fehér virágplepelt öltöttek magukra, mint az áldozni készülő, halvány leányok.

- Folytasd, Virágh! - mondotta haragosan, s fáradt szomorúsággal nézte az iskolatermet, hol - úgy tetszett neki - minden unatkozott.

A régi szekrény, a zöld asztal, a piros vonalas tábla, a fal mellett álló számológép, mind mély ernyedtséget árasztott a szobára. Az óra is oly lassan járt, mintha álmos lett volna.

A falu harangja megszólalt.

Felrezzent álmódosításából. Dühösen felkapta fejét, mintha csak most ébredt volna annak a tudatára, hogy hol van. Fogait összeszorította, merészen villogó

szemekkel a távolba nézett.

Csengettek. Az óra véget ért. A gyerekek lassan-lassan elszéledtek. Ő azonban sokáig ott maradt a szürkülő, üres teremben, és összevont szemöldökkel gondolkozott.

2.

Küzdött a sorsával. Félt attól, hogy élete egy bárgyú pásztorköteménnyé laposodik, s neki is az lesz a végzete, ami atyjáé, déd- és ükapjáé volt, kik mind mint jámbor református lelkészek haltak meg, zöld tornácok, fehér, falusi házukban.

Valami nagyot akart.

És amint dacosan domborodó mellét kifeszítette és érezte acélos izmait, felpezsdülő vérenek lüktetését, azt hitte, hogy nincs lehetetlen. Orr-cimpái kitágultak, s fiatalos lendülettel szívta tüdejébe a hús levegőt. \

Egy viharos, nedves estén eszébe jutottak fiatalkori színdarabjai, a görögötüzes, műkedvelői előadások, az összeeszkábált, sátoros színházak,

és először szégyenkezve, majd hideg öngúnnyal olvasni kezdte régi, poros füzeteit. Lassan azonban belemelegedett. Arca kigyulladt. Szavalt. Érces hangja messzire csengett. Az eltemetett, halott ambíciók újra ébredtek. Sikerről, mámorról, lázas és tapszajos estékről álmodozott.

És egy reggelen a gyermekek hiába várták őt a kis, sárga padokban. Nem jött. A faluban szélteben-hosszában arról beszéltek, hogy a fiatal tanító Párizsba ment, s kanállal eszi a tudományt.

Nehezen szokott be az új világba. A fekete márványasztalok, a hőtől és cigarettafüsttől megvakult kék tükrök között félszegen és balogul mozgott, akárcsak egy lenge árnyék.

Sokat olvasott és tanult. A vacsorapénzén színházba járt. Keményen öklelődött a kegyetlen étellel. Ha olykor ellágyult, s hazasírt a lelke, jeges gúnnyal kinevette magát.

Egy év múlva hazajött. Színész lett.

Hamar elismerték. A lapok pár év múltán csak dicsérni tudták már. Nagy és komoly sikerei voltak.

Lassan-lassan megtanulta, hogy az élet pirosságát hogyan kell pótolni a művészet festett pírájával. A kávéházba járt, és későn feküdt le. Bohém akart lenni. A lelke mélyén azonban mindig naiv és gyerekes maradt. Szomorú, őszi estéken gyakran elgondolkozott azok sorsán, kik az életet hazudják, és nem élnek. Eszébe jutott a patakpart, ahol rókára lesett, az alkonyodó szigeteken, mikre az est fehér gőzei borultak, s szinte látta a víz kavicsos fenekét, hol zöld és piros bogarak cikáznak. Vágyott a lankás mezőkre, melyeken sárga derekú méhek zümmögnek, hol a kamillás fűben oly jó olvasni egy-egy regényt, szomorú, hosszú délutánokon.

Mikor sikere tetőpontján állott, megsejtette, hogy nem született bohémnek. A feketekávés csésze senkinek sem állott a kezében oly rosszul, mint az övében.

Évekig hurcolta magával ezt a kínzó gondolatot. Nyíltan nem vallotta be magának, de így még jobban fájt. Úgy érezte, hogy nemzedékek átka nehezedik rája. Nyugodtan élő, református pap őseinek végzete. S ez húzta-húzta őt a fénybe az ismeretlenségbe.

Nem tudott ellent állni a múltnak. A cigarettafüsttől émelyedett. Mezőillatra vágyott. Hús aludtetejt akart inni mázos, zöld csöbörből, csendes faluhelyen.

Egy este a kávéházban ült. Vidéki lapokat olvasott. Megtudta, hogy a falujukban az öreg tanító meghalt. Egy gondolat villant át agyán. Elféheredett. Küzdött magával. S egy tapsviharos, lázas este után szinte lopva leutazott a falujába.

3.

Holdfényes havas téli éj volt, A fekete vonat lassan gördült be a kis állomásra.

Sietve a vonatról. Húsz év óta nem látta a faluját. Óvatosan lépdelt az alvó, fehér

házak nyomán. A poggyászát maga vitte.

Mikor meglátta az iskolát, arcára néhány forró, kövér könny gördült.

Minden a régi volt még: az iskola, a templom., a korhadt harangláb. És ő is!

A falu népe alig akart hinni a szemének. Újra maga előtt látta a régi, fiatal tanítót, borotvált arcával, mintha egy szemet sem öregedett volna meg húsz hosszú év alatt.

S ő is csodálkozva lépett a fehér falú iskolába. Ugyanazok az arcok és ugyanaz a rózsakedvű ifjúság, ugyanaz az élet és pezsgés, mint húsz év előtt.

A jegyzőkönyvébe boldogan róttá be az egyszerű magyar neveket: Zöldi, Virágh, Kovács, s rá gondolt azokra a napokra, mikor külföldön egymagában hányódott. Erezte az élet egyhangú, boldog folyását, a nemzedékek folytonosságát, a régi történetek folytatódását.

Tanítványai nagyon szerették a mozgékony arcú, tüzes szemű férfit. Gyönyörű hangon szavalt nekik, és olykor, mikor jó kedve volt, bámulatos tündérmeséket mesélt távoli, ragyogó városokról.

Újra körülötte volt a régi óra, a tábla, a számológép. Havas teli délután volt. A nagy gyomrú vaskályha langyos meleget árasztott a szobába. Fűjt és dohogott. A rostélyon szivárványos tavaszi fényt sugárzott néhány liliumfémű gyerekarcra.

A tanító beszélt. Csontos ökle az asztalon nyugodott.

Meredten és feszülten állt, mint az élet katonája, mintha nemzedékeknek adott volna tanítást és parancsot egy egész életre.

Kitekintett az ablakon. A barackfák újra fehérben állottak. De most már a hó pelyhei lepték be vékony, dermedt águkat...

Eszébe jutott a tavaszi délután, mikor ő mint húszéves ifjú ugyanitt ült. s most sokkal fiatalabbnak érezte magát.

Lelkében újra tavasz volt. A gyerekhangok pedig úgy csilingeltek, mint az ezüst csengettyűk.

Nyugodt mosollyal állt a dobogón. Mutatóujjával egymás után intett a gyerekeknek:

-Tovább!

- Folytasd!...

Vissza a gyermekekhez

Az Élet vize

Volt egyszer egy kislány, szép volt, tündöklően szép, még a Napnál is ragyogóbb, mert tiszta szívével soha nem bántott meg senkit. Egy napon aztán apja kiküldte őt a kútra az élet vizéért:

- Menj, vidd ezt a vödöröt, és merítsd bele a kútba... Amikor megtelik vízzel, gyere vissza hozzám...

Úgy tett a lány, ahogy az apja kérte, mikor a vödör színültig telt a kút friss vizével, elindult hazafelé. Ám mire hazaért, egy üres vödöröt tartott a kezében.

- Mi történt? - kérdezte az apja.

- Ő, semmi... a vödöröt, ahogy kérted belemerítettem a kútba, és megtöltöttem az élet friss vizével...

- Hiszen ez a vödör üres - mondta az apja, és nevettek mindketten. - Hová lett gyermekem az élet vize?

- Mindent úgy tettem, ahogy tanácsoltad. Ám ahányszor csak belemerítettem a vödöröt a tiszta vizű kútba, megjelent egy ember, s mert szomjas volt, neki adtam az utolsó csöppig... Így ment ez végtelenségig, míg a kút majdnem ki nem száradt. Végül épp annyi vizet adott, amennyivel az utolsó vödöröt telemertem.

Az apa mosolygott:

- És hol van az a víz?

- Mindenfelé... amerre jártam, mindenkinek adtam belőle, aki kért.

*Ó, Istenem, aki oly nagy vagy,
hogy "elszenvedsz" minket,
minden földi atyánál könyörületesebb Atya,
tégy engem:*

engedelmessé - ellentmondás nélkül,

szegénnyé - lealacsonyodás nélkül,

türelmessé - zúgolódás nélkül,

alázatossá - képmutatás nélkül,

igazzá - kétszínűség nélkül,

vidámmá - kicsapongás nélkül!

*Se a jó-, se a balsors ne ártson nekem,
emebben el ne bizakodjam, amabban el ne csüggedjem.*

Dr. Hegyi László: Az ellentétek Krisztusa

Amikor ünnepélyes volt - és amikor nem

Érdekes volt Krisztus viszonya az ünnepekhez. A nagy vallási ünnepeket tudatosan megtartotta, a szombatot pedig tudatosan megtörte.

Szent János evangéliumának egész szerkezete, egész felépítése lényegében az ünnepekhez kapcsolódik, és a János evangéliumban Jézus leglényegesebb tanításai valamely ünnepen hangzanak el. Ezek az ószövetségi ünnepeken találta meg az előkép és a beteljesedés természetes alkalmait, és itt találkozott az igazán vallásos tömeggel.

Jézus tehát megtartotta az ószövetség nagy ünnepeit, de tudatosan megszegte a szombatot. Miért? Érdemes megfigyelni a 18 év óta beteg asszony meggyógyításának történetében a szóhasználatot,

mert ez a lényeg. Jézus meggyógyít egy nyomorék asszonyt. A zsinagóga jelenlévő előjárója pedig méltatlankodik a szombati munkaszünet megsértése miatt. Jézus erre azt mondja, hogy az ószövetségi törvény tiltja ugyan a szombati munkát, de pl. az állatok ellátását megengedi, s ez azzal jár, hogy a kötelékeket fel kell oldani. Hát én sem tettem mást - mondja - , csak feloldottam egy köteléket, megszabadítottam ezt az asszonyt a betegség kötelékeitől. De a leglényegesebb mondat ezzel kapcsolatban egy teljesen egyértelmű kijelentése: „Az Emberfia ura a szombatnak is” (Lk. 6, 5).

Ő maga ünnepélyes volt az ünnepélyes helyzetekben. Amikor Pilátus előtt azt mondja: „Igen, király vagyok. Én arra születtem és azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról” (Jn 18, 37). Majd amikor azt mondja: „Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön” (Mt 28, 18). Vagy amikor azt mondja: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldlek én is titeket” (Jn 20, 21). Ezek ünnepélyes mondatok.

De voltak olyan alkalmak, amikor mintha tudatosan törné szét a megilletődött, ünnepi hangulatot. Megragadó az evangéliumnak az a leírása, amelyet Jairus 12 éves kislányának feltámasztásáról kaptunk (Mk 5, 21-43). Halott feltámasztása! Óriási dolog! Ott vannak a szülők, a rokonok, a szomszédok, a siratóasszonyok, és a csoda megtörténtével ott van az ujjongó boldogság. Jézus pedig azt mondja, hogy adjanak a lánynak enni. Szinte széttépi az ünnepi hangula-

tot. Mi talán azt mondtuk volna: Adjunk hálát Istennek! Persze, hogy ezt meg kell tenni, de valahogyan Jézus stílusában ilyenkor mintha az illene, hogy megtörje a talán pátosszá növekvő hangulatot.

Amikor feltámadása után megjelenik az apostoloknak, ez maga a kinyilatkoztatás és a világtörténelem legnagyobb csodája. S ekkor a döbbségteljes hangulatban ezt mondja: „Fiacskáim, nincs valami ennivalótok?” (Jn 21, 5). És abban a pillanatban megtörik az ünnepi hangulat, de felszabadul az egész légkör, és természetesen és otthonosan kezd mozogni mindenki.

De gondoljunk az Oltáriszentségre! Evés és ivás, nem misztikus elrévülés, nem Buddha-módszer. És milyen erőfeszítésbe került az Egyháznak, hogy az evés és ivás mozzanatára rátegyen valami misztikumot. Nem azért, hogy elrejtse, hanem hogy megsejtesse a Valóságot. Mert a prózai hétköznapiság veszélyes lehet: az emberek rövidlátók, és ha a kép nincs drága keretben, észre sem veszik.

Ünnepélyesség és hétköznapiság közvetlenség Krisztusban egyetlen természetes életstílussá vált. Nem volt Őbenne semmi puritánizmus, mert tudta, hogy a lényeg külső formák nélkül számunkra elérhetetlen. De nem volt benne semmi a felfokozott üres pátoszból. Ő ünnepi helyzetben ünnepélyes volt, és hétköznap egyszerű, s miután Krisztus viselkedett így, számunkra is ez a követendő.

Ámen.

Vajon segít-e a technika?

Az előadás résztvevői figyelmesen hallgatják a papot.

- Krisztus a világ világossága- hirdeti a szónok. Hirtelen fölkel egy férfi, és az előadó szavába vág:
- Mindez csak üres szóbeszéd! A villany világít az utakon, nem Krisztus.

A hallgatóság döbbenetesen néz a papra, az pedig nyugodtan szól oda a hitetlennek:

- Igen?...Nos, akkor majd, amikor haldoklik, gyűjtsen fel minél több lámpát.

Szavait derültség és taps kíséri. A gúnyolódó nem szólt többet.

PHIL BOSMANS:

A komputer nem számol a szívvel

Embernek lenni, jó embernek lenni ez a legfontosabb a világon. De kit érdekel ez? A jóság feltételez egyet s más: az egyszerű, szíves, önkéntes készséget a szolgálatra és egy adag maga-felejtést. De ugyan ki kapkod ezekért? Az ilyen dolgoknak soha nincs idenyük, nem felelnek meg ízlésünknek.

Itt-ott felhangzik egy-egy hangos kiáltás az új társadalomért, a megreformált világért, de csak ritkán lehet hallani ennek nélkülözhetetlen feltételeiről. Ezért a társadalom megújításáról, szerkezeti átalakításáról szóló beszédek elpattannak mint a szappanbuborék. Hiteltelenné válnak, az emberek semmi hatásukat nem tapasztalják a mindennapokban.

A nagy világ csak a nagy dolgokat veszi számba, a feltűnőket, melyek a modern értékkála legmagasabb fokán állnak: a kariert, a tekintélyt, a vagyont. Nem a jóságodat, az egyszerűségedet, a szolgálatra való készségedet firtatják, hanem a vizsgáid, a diplomád, a rangod, a becsvágyad, a funkcióid felől érdeklődnek. A technikai-tudományos alkalmazkodó- és teljesítőképessegedre kíváncsiak, és lehetőleg légy immunis az emberi érzésekkel szemben, úgymint: részvét, megértés, másokról való gondoskodás, bajban való segítség. Túlszervezett, túligazgatott társadalmunkban ez a veszély fenyeget leginkább bennünket.

A komputer nem számol a szívvel. Különbözik hogyan volna lehetséges, hogy annyi szörnyű szomorúság tovább éljen a világban? A jóknak nincs hatalmuk. A hatalom és a rendelkezés joga a világ urainak a kezében van, akik még mindig úgy tesznek, mintha a föld javai a magántulajdonaik volnának.

Ne hagyd magad eltántorítani, légy jó, nagyon jó ember, akkor a világnak az a kis darabja, ahol élsz és dolgozol, mégiscsak egy jobb világ lesz.

RÓNAY GYÖRGY

Október Szárszón

1

Egy lélek sincs a parton. Fújj szembe, Szél. Beszéljük meg az élet dolgait. Ebben a csöndben. Ebben a nyugalomban. Ebben a képletes halálban (amikor minden múltni látszik, s minden készül az újjászületésre). Három hete az utolsó fecske is elszállt. Már csak ketten vagyunk. S a nád, a barna őszi nád...

Fújj szembe, Szél. Csörgesd az őszi nádat. Locsogtasd a hullámokat. Nem félek téled, Vallató.

2

Azt mondd, néha deret hoz már a reggel? Tudom. Én is szoktam tükörbe nézni. A jégvirág azért tovább virít a kertben. A darázs is tovább gyűjti a mézet. Hogy éjszaka vadgesztenye kopog a háztetőn, mint mikor koporsót szögelnek? Tudom. Reggel összeszedem az unokámnak. Utána megnyesem a málnást, hogy jobban teremjen jövőre. Minden évben ki kell ritkítani. Amíg élünk, ritkítjuk a bozótot. S ha már mi nem, ritkítja más. Mit akarsz még? Hiába zörgeted a nádat, jövőre az is újra-zöldül.

Júniusban majd újra eljövök, hallgatni a nádirigókat.

3

Mit akarsz még? Hogy jön a jég, meghal a tó? Tudom. Én is jártam már- erre télen. Én is tudom, mi ez: a dermedés, amint elharapózik, a halál hártájára az életen, amint kegyetlen kéreggé keményszik. Söpörd csak a havat a jégen, söpörd csak, Szél, söpörd, gondolatban söpörd csak a halált. Úgyis hiába söpörd. Nem hallod ezt a hullámloccsanást a parton? Nem hallod ezt a szűnhetetlen csobogást a nád közt? Higgy nekem, Szél: ez az erősebb. Ez lesz, ha már én nem leszek, és lesz, ha már te sem leszel. És ebben mind a ketten élünk tovább, mikor már nem vagyunk.

4

Ne félj, Szél. Én se félek. A hullámok halandók, de a hullámzás halhatatlan.

1970. október

Bodó Marcsi

Facebook-fiatalok

Mikor hosszú évek küzdelme után a szülő kezdi úgy érezni, hogy valamelyest értelmes keretek közé sikerült szorítania gyermekei számítógéphasználatát és a net-es játék-vadászatot, kicsit hátradől, és talán fújna egyet, de ekkor kiskamasz gyermeke (ideális esetben) nyaggatni kezdi: „anya, had regisztráljak a Facebook-on!”. Kevésbé ideális esetben a gyermek már rég regisztrált, és előfordulhat, hogy a szülőnek halvány fogalma sincs arról, hogy ez mit jelent valójában.

Sietve haladok gyermekeim iskolája felé, már csak pár percem van, mert ha nem érek oda időben, elnyeli őket a napközi. Közben fiatalok mellett haladok el, a közeli gimnáziumban tanulnak, 14-16 évesek. Izgatottan taglalják az egyik tanár aznapi túlkapását, ám az egyik fiú leintti társait: „hagyd, majd megbeszéljük délután a Facebook-on!” Azzal el is válik a többiektől. Próbálok összerakni a darabkákat: tehát a sulis eseményeit nem frissiben beszél meg a srácok, csak kicsit később, egy újabb „randi” keretében, a Facebook-on. Milyen furcsa, életidegen, hogy nem együtt ülnek le („face to face”) beszélgetni valahol, hanem a számítógép közvetíti a könnyed délutáni csevejt is.

CSÁBERŐ

Miért olyan izgalmas a Facebook? Miért regisztrálnak már a 10-11 évesek (enyhén módosított születési dátummal), mikor valójában 13 év az alsó korhatár? Miért ennyire izgalmas? A Facebook-on megtalálják saját baráti körüket, korosztályukat is, de fent van a tanárok egy része is. Persze kereshetnek tágabb ismeretségi körükben is, hátha megtalálnak valakit. Általában szélsőséges mértékig jelölgetik az ismerősöket, és egymással versenyre kelnek, kinek van több „barátja”. A nem legális Facebook-erek körében gyakori a botrány, hogy gyerekes bosszúból regisztrálják egymást és mindenféle arrogáns tartalommal töltik meg az illető oldalát. Később valaki vagy véletlenül rájön, hogy nem valóságos a regisztrált gyermek, vagy rosszabb esetben elszörnyülködnek rajta az ismerősök. Ezek olyan jelek, melyek azt sugallják, hogy nem ennek a korosztálynak szól a Facebook; másrészt azt érezkelhetjük, hogy bizony a szülőnek résen kell lennie! Ne egyezzünk bele, hogy a 13 éves korhatár ellenére kisebb gyermekeink is

részt vegyenek benne, hiszen biztosak lehetünk abban, hogy nem marad le semmiről. Oly kevés alkalom adódik gyermekeinket a „várakozás” értékére nevelni! Ez kiváló lehetőség erre is.

A SZÜLŐ SZEREPE

A Facebook eredetileg 2004-ben azért jött létre, hogy egyetemisták könnyebben tudják tartani a kapcsolatot egymással. Nem kell hozzá e-mail cím, vagy mobil szám, és mégis lehetőség van üzeni a másíknak, vagy ha épp ő is fönt van, akkor chat-elni. Fotók, videók feltöltésére is adott a lehetőség, és így könnyűszerrel lehet megtudni mindenfélét a barátokról. Az amúgy is felgyorsult világban arra ösztökél a Facebook, hogy ne 10-12 barátod legyen csak, akikkel össze is jársz, és akikkel beszélgetsz, kirándulsz, hanem legyen akár 1000, és a barátaid barátai is a Te barátaid legyenek. És minél több az ismerős, annál sűrűbbek az események a Facebook-on, ezért annál gyakrabban rá kell kattintani, nehogy lemaradjunk valamiről. A fiatalok borzasztó sok időt tudnak eltölteni a gép előtt a Facebook útvesztőin barangolva.

Aztán ha kikapcsolják a gépet, tartanak tőle, hogy lemaradnak valamiről és még lefekvés előtt újra ránéznek, volt-e valami esemény. Nem nehéz kitalálni, hogy aki hagyja magát, könnyen válhat a Facebook segítségével igazi számítógép-függővé. Ami biztosan zsákutcát jelent.

Mit tegyen ilyenkor a szülő?

Rendkívül fontos a Facebook-kal kapcsolatban, mikor serdülőkről szólunk, a szülő jelenléte és értő segítsége. Kordában kell tartani a gyermekek Facebook előtt töltött

idejét. El kell érni, hogy megértsék: a Facebook a kommunikációnknak legfeljebb 1%-át teszi ki, tehát nem tölthetjük a szabad idő 90%-át a Facebook információ-zuhatagában. Mert így a saját életünkötől távolodunk el, és a virtuális világ rabjává válhatunk. Erélyesen fel kell hívni gyermekeink figyelmét arra, hogy értékét tekintve mit gondolunk egy facebook-os chatről, ha összemérjük egy beszélgetéssel, tea-délutánnal, focival, stb. Ha a szülőnek fogalma sincs, mit kezdjen a Facebook-os világgal, akkor próbáljon meg saját maga regisztrálni. Jelölje be gyermekeit ismerősnek, és ha szerencsés, a gyermek első meghökkenésében vissza is jelöli, így, ha másképp nem, mégis jelen lehet gyermeke virtuális világában is, és adódhat olyan helyzet, finoman, nem felelősségre vonva, de felelősen beszélgetni lehet a gyermekkel.

MAGÁNÉLET

Mark Zuckerberg, a Facebook alapítója, így nyilatkozott, amikor a Facebook-on tapasztalt intimitás megkezdődött: „A magánélet a múlt társadalmi normája. A személyiség jogainak védelme felett eljárt az idő. Egy egyetemista talán már érzi, hogy akár egy állás elbukásába kerülhet, ha olyasmik találhatók a Facebook oldalán, amik messze alulmúlnak egy társadalmilag elfogadható mércét. De a kisebbek még a kitarukozás jegyében vagy a „legyünk vagányok, menők, extrémek, felkiáltással még sok olyan információt bevállalnak, amit később borzasztóan megbánnak. Sokszor élnek a Facebook rendszer által generált lehetőségekkel: küldj egy szívet, jelöld be, hogy ma mennyire vagy szerelmes, stb. Érezzük, ezek messze alulmúlják az igazi, mély érzéseket. Mennyivel többet ér egy összekacsintás, mint egy net-en becsapódó vérvörös szív. Érezzük, ha elcsúszik a még kialakulatlan kamasz gyermekünk, és a Facebook mögé bújnak, akkor nem fogja elegendő kommunikációs kihívás érni ahhoz, hogy aztán kibontakozzon, igazán kinyíljon, megérjen, és egy önmagát vállaló személyiséggé váljon.

MIRE JÓ A FACEBOOK?

Borzasztó egyszerűen lehet a Facebook-on eseményekre felhívni a figyelmet. E-mail címek és telefonszámok nélkül tud az ember egy örömteli eseményt vagy fényképet megosztani azokkal, akikkel amúgy nem tud komolyabban időt tölteni. Vegyük csak példának azt, hogy A Szív folyóiratnak is van Facebook oldala. Lehet lájkolni, követni lehet szerkesztőség eseményeit, fotókat, borítókat lehet látni, és tájékozódni lehet A Szív által kezdeményezett programokról. Ez egy misszió. Ha én bejelölöm A Szív-et, a barátaim, akiket korábban megjelöltem, mind értesülnek erről, és esetleg érdeklődést támaszthatok bennük valami iránt, ami értékes és nem történt volna meg a Facebook nélkül. Létezik egyfajta Facebook kultúra, amit ha valaki elsajátít, pozitív élményei lesznek. Éppen a rengeteg aggály miatt - amit fentebb már említettem - megtaníthat arra, hogy mire való a virtuális világ, de zsákutca is lehet. Pedagógusok sokszor használják arra, hogy egyszerűen tájékozódjanak arról, mi érdekli, foglalkoztatja diákjaikat. Egy nyelvész ismerősöm nyelvtanulási céllal arra a nyelvre állítja a Facebook nyelvét, amit épp tanul. Egyetemisták, külföldi ösztöndíjjal vagy ideiglenes munkával a Facebook segítségével tartják a kapcsolatot barátaikkal. Engedjük tehát, had éljenek a fiatalok ezzel az új lehetőséggel, melyben azért nekünk is akad szerepünk: a figyelő jelenlét. Hiába pattint le ugyanis minket kamasz gyermekünk, biztonságérzetet ad neki, hogy mindezek ellenére részt veszünk az életében és meghallgatjuk. Ha a Facebook érdekli, kicsit érdekeljen minket is; ha csak a haverok, akkor érdekeljen minket, hogy mi van a haverokkal; szerezzünk továbbá imponáló műveltséget az őt érintő területeken. A növekedő szabadság mellett tegyük egyértelművé, hogy a korlátok támasztása valójában szeretetünk kifejezése a szakadék szélén, éppúgy, mint az úton való terelés is. *Szív újság*

FORRADALMUNKRA EMLÉKEZVE**Szentmihályi Szabó Péter:
Érdemes!**

Két hét szabadság, negyvenévi rabság,
két hét szabadság, mely mindent félretesz -
csak magyarnak lenni végre hagyják:
hát érdemes volt, mondjátok, érdemes?
Ki akkor nem élt, most nyugodtan alhat,
de akkor nem hittük, hogy egyszer vége lesz,
megszoktuk már a rémuralmat,
s mondtuk: a tankok ellen nem érdemes.
Mikor együtt vonul egy büszke ország,
s az áruló szökéshez részt keres,
a felkelt nép együtt vállalja sorsát,
két hét szabadságért is érdemes!
Tanknál a benzines palack erősebb,
bár szabad földet a vér sem szerez,
és a csillagnál vörösebb a lőtt seb,
hát érdemes volt, mondjátok, érdemes?
Hősök, ti negyven éve porladók!
Most gyilkos koszorúz, besúgó éljenez,
s a nép nem tűz ki lyukas lobogót,
pedig tudja, hogy egyszer vége lesz,
hogy érdemes volt! Hogy mindig érdemes!

1996

Őszi Start

Ifi-körös „évnyitó” Háromfán Október 14-15!

Már most írd be a naptáradba! Folytatjuk közös kalandunkat! Kell, hogy tartozz valahová! Jó helyet érdemes keresni! A miénk az. **14-én pénteken**, amikor a sulinak vége, hazajöttél a koleszból rá-mold össze, amire szükséged lehet. A Tűzmadár, azaz a **buszunk 17.00 órakor indul a plébánia elől** Háromfára. (Nagyatád és Barcs között találsz a térképen.) Szállásunk az ottani plébánia lesz. **A programból: Játék, játék, játék, film, traccsparti, ének, séta...**(Ha a „csapat” szeretné, átnézhetünk a közeli Csokonyavisontára csobbanni. Ez 600 Ft-ot jelent a zsebpénzedből.) **Egyébként nem kell fizetned a hétvégéért.** A vacsorát, reggelit, ebédet magunknak készítjük! Hazaérkezés: másnap (szombaton) este 6 és 7 között. Jelentkezni a plébánia e-mail címén lehet: szentjosefplebania@hotmail.com.

Őszi hittanos kirándulás 2011. október 8-án

Jártál már a Zselichen?

Idén ősszel egy picit tovább mozdulunk. Kanizsa környékén már mindent bebókláztunk. **Október 8-án szombaton reggel 8 órakor indul a buszunk a plébánia elől (Ady út 15.).** Első utunk **Almá-mellékre** vezet. A festői táj rabul ejti az embert. Játékok érik egymást, majd elfogyasztjuk finom bográcsételünket.

Ebéd után átpöfögünk a kisvasúttal **Ibafára**, ahol megcsodáljuk a híres-nevezetes *pipagyűjteményt*. Mindeközben rágyújtunk... egy nótára, hiszen a pipanóta megtanulása nélkül nem kelhetünk útra. **A hazaérkezés délután 6 és 7 óra között lesz.** Fizetned az útért nem kell, a jókedvvel viszont ne takarékoskodj! Jelentkezni Edit néninél vagy Lóránt atyánál lehet!

A TŰZMADÁR ÚJRA ÚTNAK INDULT...

A piarista diákok színtársulata meghívást kapott a budapesti Szent Margit gimnáziumtól, hogy adják elő a Kanizsán is nagy sikerrel bemutatott Vitéz lélek c. Tamási Áron darabot. A diákok létszáma és főleg színpadi „felszerelése” indokolta a 47 személyes Tűzmadár szükségességét, ezért Vereb Zsolt atya és Lóránt atya megegyeztek abban, hogy a rögtönzött színtársulat busszal vágjon neki az útnak. Velük azonban még nem teltek meg a férőhelyek. Így került sor arra, hogy Lóránt atya meghívta még azokat, akik hétről-hétre takarítják templomainkat, hogy így is kifejezze köszönetét áldozatos munkájukért. Így jutottunk mi is szeptember 16-án Budapestre. Amíg a piarista gyerekek műsort adtak a Szent Margit gimnáziumban, addig mi a betegápolásukról híres irgalmas rend Ménesi úti rendházának vendégszeretétét élveztük. Sok kedves, idős apácával ismerkedhettünk meg, akik valóban őszinte szeretettel és finom ebéddel vártak bennünket. Együtt imádkozhattunk velük kápolnájukban és kaptunk tőlük kedves ajándékot is. Mi is őszintén szívünkbe zártuk őket.

Közülünk sokan szerettük volna megtekinteni a Szent Gellért hegyben található ún. Sziklakápolnát, aminek a bejáratát a múlt sötét erői befalazták és csak 1989 után volt mód arra, hogy a közönség újra megtekinthesse ezt az eredetileg pálosok tulajdonában lévő templomot. Áhítattal jártuk végig a belső tereket, mígnem legfelül megnézhetük a tulajdonképpeni kápolnát az Oltáriszentséggel. Már kissé fáradtan gyalogoltunk vissza a kedves- nővérekhez a hegyen keresztül, hogy tőlük elbúcsúzva visszainduljunk Kanizsára.

A visszafelé vezető út nagyon hangulatos volt. Lóránt atya mint sofőr és az egyik felsős piarista diák egy egész nótacsokrot „dobott be”, amitől zengett a busz. Ezek a mulatságos nóták visszaidézték azoknak a tábortüzeknek, összejöveteleknek a hangulatát, amiket hajdan a cserkész táborokban lehetett átélni, vagy újabban Lóránt atya leány-, ill. fiútáborában sokszor szintén a tábortüzeknél. Nagyon jó lett volna egy kihangosító, mert akkor a busz közepén és végén is élvezni lehetett volna a mókás szövegeket, amikről a dalok szóltak.

Az okos ember tudja, hogy a boldogság nem az, ha már sok minden nagydolgot sikerült megszereznie, hanem az, ha szívből örülni tud az apró örömeknek. Mi sokan nagyon örültünk és köszönetet mondunk azért, hogy ott lehettünk.

Bné Ilona

